

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

El trànsit de les maletes

El soroll de les rodes de les maletes crida bona nit i desperta els veïns de Ciutat Vella. Sobre les llambordes, les rodetes creen un brunzit sord, com de borinot nerviós. El trànsit maleter, que aquests dies és continu, té un paisatge sonor propi. Damunt les onades de la Rambla, és com un cloqueig d'ossos. Al passeig de Gràcia, sobre el panot, el soroll és sibilant. Als carrers que connecten artèries turístiques, com la de Santa Anna, la sonoritat és circular.

Per Barcelona hi passen cada any més de set milions de turistes; això significa que pels seus carrers hi circulen més de set milions de maletes. Observo aquestes maletes i constato que les restriccions de les aerolínies han modificat, en menys d'una dècada, els hàbits d'arrossegament. Dijous passat, de les 15 persones parades al davant de l'autobús que va a l'aeroport, a la plaça de Catalunya, 15 portaven equipatge de mà. Al davant dels hotels, les maletes són molt més grosses. Aquestes no toquen a terra.

Amb les maletes al cap, trobo unes taquilles per a consigna al carrer de Francesc Pujols, en ple centre urbà.

Recordo que allà hi va haver una botiga de roba. Havia estat una llibreria, m'expliquen. La cronologia de la naturalesa del local és paral·lela a la història de la ciutat. M'aturo al davant de la porta. Hi ha una dona i un home. Tots dos se sorprenden quan hi entro. De fet, la sorpresa és mútua. Jo, per trobar una consigna –a part de les de l'aeroport, de les de Sants o de les del port no n'abunden–, i ells, perquè jo no arrossego cap maleta i perquè el local va obrir el 14 de març i encara s'estranyen quan algú hi entra.

Daniel Llensa, l'home que em rep, està de vacances. En realitat, treballa en una multinacional; en realitat viu més pel món que a Barcelona, i en realitat deu portar més corbates que samarretes. Explica que la idea de crear una consigna va néixer per un article de premsa i, per aquesta certesa, que aquesta és una ciutat turística però encara falten àmbits per explotar.

El **Daniel** és gestor de comptes en

ALFREDO CASAS

► Taquilles per a consigna, en una botiga al centre de Barcelona.

Per la ciutat s'arrosseguen, com a mínim, set milions de maletes cada any

una multinacional. Res a veure amb les maletes. Parla com a empresari i es reconeix com a «home d'empresa». «És el moment de diversificar el risc i intentar construir un futur personal», conclou.

Mostra l'espai orgullós, com qui estrena una joguina. Taquilles de colors, com el parxís, amb un sistema de contrasenya individual. Una bàscula per pesar la maleta. «Uns nois

que estan creant una empresa per enviar l'excedent de pes dels turistes a casa seva». Deixa clar que el local també serveix als barcelonins per guardar paquets.

Surto de la botiga. El soroll de les maletes que circulen per la plaça de la Vila de Madrid és suau, esmorteït per la cridòria d'uns nens. Dues noies amb maletes *low cost* precedeixen els meus passos pel carrer de la Canuda. Pel darrere, se n'acosta una altra, exactament amb el mateix tipus d'equipatge. El soroll és nerviós, d'aleteig de colibrí. Tanco aquest article i sento que algú arrossega una maleta. El borinot s'allunya. ≡

cgaya@elperiodico.com